

РАЗВОЈ СРПСКОГ ЈЕЗИКА

(српскословенски, рускословенски, славеносрпски)

Старословенски језик / 9.век

Српска редакција старословенског језика – српскословенски језик

Овим језиком пишу:

- Свети Сава
- Стефан Првовенчани
- Доментијан
- Теодосије
- Деспот Стефан Лазаревић
- Гаврил Стефановић Венцловић

МИРОСЛАВЉЕВО ЈЕВАНЂЕЉЕ из 12.века – најстарији сачувани споменик културе

„Житије светог Симеона“, Свети Сава, 13.век – прво оригинално књижевно дело

ДУШАНОВ ЗАКОНИК из 14.века – најстарији сачувани правни документ

СРПСКОСЛОВЕНСКИ је у употреби од 12.до прве половине 18.века

1690.године српски народ је кренуо у Велику сеобу северно од Саве и Дунава, све до Будима и Сентандреје.

Гаврил Стефановић Венцловић последњи пише на српскодловенском језику.

Долазак руских учитеља, који пишу РУСКОСЛОВЕНСКИМ ЈЕЗИКОМ и отварају руске школе.

Ово је друга, руска редакција старословенског језика.

На овом језику пишу:

- Захарија Орфелин, „Плач Србији“ (1761-1763), на народном и на рускословенском

„Биографија Петра Великог“ (1772), на

руском

- Јован Рајић, „Бој змја с орлови“ (1791)
„Историја разних словенских народова“ (1794)

РУСКОСЛОВЕНСКИ ЈЕЗИК у употреби је од половине до краја 18. века.

Мешањем рускословенског са народним српкословенским и руским језиком настаје мешавина названа **СЛАВЕНОСРПСКИ ЈЕЗИК**. То је трећа редакција старословенског језика.

Овим језиком пишу:

- Захарија Орфелин: „Славеносерпски магазин“ (1768), први српски часопис
- Павле Соларић
- Сава Мркаљ
- Јован Хаџић
- Атанасије Стојковић
- Јован Стерија Поповић

Славеносрпски језик је настао током друге половине 18. века, а у употреби је био до половине 19. века, тачније до Вукове реформе.

Идеја о потреби писања на народном језику
Доситеј Обрадовић, 1783. „Писмо Харалампију“

1810.г. Саво Мркаљ:“Сало дебелога јера либо азбукопротрес“,
реформисао ћирилицу, 29.слова
Црква се није сложила.